

УДК 75.04

АНАЛІЗ ПАРИЗЬКОЇ МОДИ. ФРАНЦУЗЬКА ФЕДЕРАЦІЯ КУТЮР'Є

Студ. Д.В. Копишта, гр. БТ-16

Науковий керівник к.т.н., доц. Н.М. Литвиненко
Київський національний університет технологій та дизайну

Мета і завдання. Мета роботи: Донести до суспільства інформацію про французьке поняття «Haute Couture». Проаналізувати розвиток Паризької моди.

Об'єкт та предмет досліджень. Об'єкт – аналіз Паризької моди. Предмет – Паризька мода, французька федерація кутюр'є.

Методи та засоби дослідження. При вирішенні задач, поставлених у роботі основними методами виступають аналіз та порівняльно-історичний метод, достовірна інформація та факти про розвиток Паризької моди.

Наукова новизна та практичне значення отриманих результатів.

Новизна та практичне значення полягає в детальному аналізі Паризької моди.

Результати дослідження.

В кінці ХІХ – на початку ХХ століть, як і декілька століть до того, центром світового мистецтва, розкоші та моди вважався Париж. Історично склалося, що при найбільш розкішному королівському дворі Європи, збиралися найбільш вишукані й елегантні представники еліти суспільства; для їх обслуговування тут містилися наймайстерніші кравці і швачки, а французька текстильна промисловість досягла свого розквіту саме завдяки високим естетичним запитам Паризького двору.

Як відомо, французьке поняття «Haute Couture» (високе шиття) – унікальна культурна інституція, що створює і підтримує моду як своєрідну форму мистецтва.

На початку ХХІ ст. серед фешн-істориків, мистецтвознавців, критиків ведуться дискусії про втрату привабливості Парижа як центра світової моди та, відповідно, зниження актуальності Haute Couture як мистецтва модного костюма. Це обумовлено як соціокультурною, так і економічною ситуацією в світовій системі моди: з одного боку, в суспільстві постмодерну стилі й форми моди настільки різноманітні, що не допускають існування якогось головного центру, котрий диктував би єдині глобальні тенденції; з іншого боку, французька «висока» мода економічно нерентабельна (стрімко скорочується чисельність споживачів), а сама Франція не є найпотужнішим у світі експортером чи імпортером фешн-продукції (це, відповідно, Китай та США).

Досить умовно датою започаткування «високого шиття» вважається 1868 рік, коли за ініціативи придворного кравця Чарльза Ворта в Парижі була створена «Палата профспілок виробників одягу для жінок і дівчат» (Chambre Syndicale de la Confection et de la Couture pour Dames et Filletes). Палатою профспілок було розроблено чіткі критерії - так звані «канони» Haute Couture:

- модельєр повинен бути членом Chambre Syndicate de la Couture Parisienne. Щоб вступити до Палати, потрібно бути французом, подати в оргкомітет Синдикату звіт про всі попередньо створені колекції (ескізи, фото- і відеоматеріали, відгуки в пресі). Також для вступу потрібні рекомендації авторитетного діяча фешн-бізнесу – поручителя, який аргументує прийняття нового члена.; ательє повинно знаходитися в Парижі і в ньому має працювати не менше двадцяти швачок чи вишивальниць та трьох манекенниць; виготовляти вироби може виключно персонал даного будинку моди: дозволяється передавати лише оздоблювальні роботи спеціальним паризьким майстерням;

**Сучасні матеріали і технології виробництва виробів
широкого вжитку та спеціального призначення**

Технологія та дизайн тканин і трикотажу

- використовувати для виробництва ексклюзивні, спеціально виготовлені матеріали й фурнітуру; працювати за індивідуальними мірками (обов'язковим було проведення трьох примірок). Більшість моделей виготовляють трудомістким методом наколювання, що дозволяє отримати найбільш точний крій;

- виконувати не менше 80% робіт вручну (спеціально регламентувалася максимально допустима кількість машинних швів для різних виробів). В середньому на пошиття жакета витрачається 100–150 годин і близько 1000 годин на вечірню сукню;

- двічі на рік (як правило, в січні та липні) представляти на Паризькому тижні високої моди не менше 50 фешн-образів у контексті повноцінних сезонних колекцій.

Щоб привернути нових членів, 1992 року Синдикат значно спростив умови вступу до Палати Високого Шиття: скоротили необхідну частку ручних робіт до 70%, чисельність швачок до 15, кількість обов'язкових примірок зменшили до двох, а мінімальне число образів у колекції до 35. Кожне вбрання повинно мати власний номер і виготовлення його копії узгоджується із власником.

Зрозуміло, що така ексклюзивність і «висока» кравецька майстерність прирівнюють кутюр до твору мистецтва та позиціюють його поза сезонними тенденціями. Ще однією спробою поєднати символічну протилежність «високе - масове» є так звані «напів-кутюр». Вперше цю ідею висунув П'єр Карден, котрий 1977 р. запустив лінію одягу pret-a-couture, що поєднувала промислове та «високе».

Ідею «напів-кутюр», більш популярна назва якої demi-couture (від англ. demi- «напів-»), підхопили й будинки мод, далекі від паризької Chambre syndicale de la Haute Couture: таке вбрання пропонують, наприклад, італійська марка Dolce&Gabbana, британська Alexander McQueen, американська Rick Owens чи сербська Roksanđa Piincic. Вони в колекціях pret-a-porter пропонують поодинокі речі стандартних розмірів, створені з використанням ручної праці, коштовних матеріалів та оздоблення.

Видатними дизайнерами того часу можна назвати Коко Шанель та Ельзу Скіапареллі. Два славнозвісних дизайнера все ж таки різнилися одна від одної, наприклад Шанель, пропонувала консервативні, класичні моделі, чого не можна сказати про Скіапареллі, що вражала своїми екстравагантними нарядами. Впродовж тривалого часу, аж до сьогодні, мода залишається авторською, більше того, автори моди множаться: не лише самі кутюр'є, а й бренди стають «законодавцями мод» і виробниками певних зразків. XXI століття характеризується кардинальними змінами науково-технічного характеру, які роблять істотний вплив на соціокультурні умови життя сучасної людини [26].

Висновки. Якщо говорити зовсім просто, то модні бренди, які не були сертифіковані Fédération française de la couture, французькою федерацією, що регулює і контролює галузь високої моди, де-юре не мають права вживати термін щодо своїх колекцій. Haute couture – термін з 1800-х років й стосується предметів одягу, штучно створених для конкретних клієнтів.

Ключові слова: Паризька мода, Палата профспілок, напів-кутюр.

ЛІТЕРАТУРА

1. Комих Н. Г. Мода як соціальний феномен в сучасному соціокультурному дискурсі / Н. Г. Комих. // Збірник наукових праць з гуманітарних дисциплін "Славута". – 2013.
2. Мода и стиль. Икона стиля: Коко Шанель [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://style.passion.ru/uroki-stilya/ikona-stilya-koko-shanel.htm>